

udreder og som kan komme ham til gode, det er en Skat, der falder paa Prioritets-haveren. Jeg vilde ønske, at den ærede Finansminister vilde udtale sig om dette Punkt. Naar det med rene Ord siges i Paragraffen, at det er en de paagældende Prioritets- og Afgiftshavere paahvilende Skattebyrde, saa siger jeg, at saa er det dem, der svare til dette Skattebeløb, og dem, hvem det skal komme til gode. Hvad man nu egentlig mener med 0,6 pro mille af Kapitalen, som der staar, med Hensyn til en Rekognition ved Ejerskifte eller af en Arvefæsteafgift, det tilstaar jeg, at jeg ikke forstaar, men det har mindre Betydning.

Overhovedet tror jeg, at man maa sige, at hele dette Forslag medfører en saadan Revolution og Omkalfatring af alle vore hidtil benyttede Skattebegreber og Skatteprincipper, at jeg i den Tid, jeg har siddet i Rigsdagen, sjælden har set noget saa radikalt, og da jeg er meget konservativt anlagt, synes jeg ikke, at saadanne radikale Love tiltale mig. Jeg kan indrømme, at disse Skattelove, som den højt-ærede Finansminister har forelagt, er et højt interessant Arbejde, og jeg er vis paa, at de nationaløkonomiske Studenter ville være Finansministeren, deres forhenværende Professor, meget taknemlige for de Impulser, de derved have faaet, men betragtede som egentlig praktiske Emner for Lovgivningsarbejdet, tror jeg egentlig nok, at vi kunne sætte dem til Side, især da vi virkelig ad anden Vej ere komne saa langt, at vi staa paa Nippet til at kunne blive enige. Og saa kommer Regeringen, denne Regering, hvis hele Basis er et Par Medlemmer i Folketinget og nogle kongevalgte her i Landstinget — det er det, den sidder paa — og lægger sig i Vejen for de Udsigter til Forligelse, der heldigvis synes at kunne opnaas.

Med Hensyn til denne Ejendomsskyld maa det være mig tilladt at sige, at jeg tror, at det ærede 3die Medlem for 9de Kreds (Neergaard) havde i høj Grad Ret i at sige, at den vil blive meget besværende for Ejendomsbesidderne, navnlig for de Ejendomsbesiddere, der besidde deres Ejendomme uden store Prioriteter, thi hvor det er Prioritetshaverne, der besidde Ejendommene, betyder det i ethvert Tilfælde ikke saa meget for dem. Sagen er nemlig den, at naar der hvert 3die Aar skal holdes Generalvurdering over alle Ejendomme her i Landet, og denne Vurdering ikke skal have anden Betydning end at bestemme, hvor stor Skatten skal være, saa ville de

Mænd, der foretage Vurderingen, forudsat at Ejerne ikke netop meget ønske, at den skal være moderat, gaa højt til Vejrs, og Ejerne ville jo ikke kunne staa sig ved, at deres Ejendomme blive lavt takserede hvert 3die Aar. Ejerne skulle jo have deres Laan og beholde deres Laan, og ere alt-saa interesserede i, at Vurderingen bliver saa høj som mulig, saa jeg tror, at Ejendomsbesidderne faa nogle rigtig gode høje Vurderinger og som Følge deraf komme til at svare en rigtig god, høj Skat. Det ærede Medlem har allerede gjort opmærksom paa, hvad der staar i § 2, at disse Vurderinger skulle vedføjes enhver Taksation ved Begæring om Udlaan af unyndiges og offentlige Midler, saa enhver Ejer maa være meget ængstelig for, at hans Ejendom ved Skattetaksationen skal blive sat for lavt.

Det ærede 5te Medlem for 7de Kreds (Rottbøll) har allerede forklaret den ærede Finansminister, at vi ikke her i Landstinget ere — jeg maa maaske faa Lov til at sige — saa dumme, at vi ikke meget godt forstaa, at de 7½ pCt. af Tolden, der skulde overføres til Kommunerne, ikke netop ere identiske med de Penge, som vi betale ind i Told. Jeg har aldrig bildt mig ind, at naar jeg gaar ud paa Toldboden og betaler 10 Kr. i Told, saa netop de 10 Kr. skulde gaa til en Kommune, men det lod den ærede Finansminister forleden Dag til at antage, at vi troede. Den ærede Minister er ganske vist ikke meget kendt med Landstinget, men saa tungnemme ere vi virkelig ikke, det forstaa vi godt. Jeg ved ikke, om den ærede Finansminister nu har forstaaet det, der er Kernen i denne Indvending, og det er det, at sætter man et Bidrag til Kommunerne i Forhold til Toldafgifterne, saa skaber man en Toldreform meget store Vanskeligheder, vel at mærke, naar Toldreformen skal gaa ud paa en Reduktion af Tolden, men det har det ærede Medlem allerede forklaret, og jeg skal derfor ikke komme nærmere ind derpaa.

Jeg ønsker i min Egenskab af Repræsentant for Kjøbenhavn at slutte mig fuldstændig til de Udtalelser, der ere fremkomne i Dag fra det ærede Medlem for Aalborg (Berthelsen), som jo ogsaa er Købstadsrepræsentant. Jeg maa sige, at jeg forstaar aldeles ikke denne Tale om Prægravation for Kjøbenhavn og Købstæderne. Det, hvorved der maaske som Følge af denne ny Lov bliver bidraget mere til Staten fra Kjøbenhavn og Købstæderne, end der er gjort tidligere, er jo ganske